

Het kunstwerk

Neurotube

Een interview met de van oorsprong Duitse Monika Auch is een plezierige aangelegenheid. Ze staat me te woord in haar zojuist betrokken woning op een fraai plekje in Amsterdam-Noord. Getouwen en materialen in de lichte huiskamer. Een prachtige serie grafisch werk, zojuist gereed gekomen, ligt op een stapel te wachten.

Het was niet moeilijk om me voor te bereiden op dit gesprek: er staat veel van en over haar op het internet en op haar eigen websites. Ze publiceert, spreekt op internationale symposia en werkt in verschillende beeldende disciplines. Eén ding sprong er van meet af aan uit: ze is (ook) arts. Natuurlijk komt dan de vraag op: hoe is dat zo gekomen? Monika, opgegroeid op het platteland in Duitsland, werd verliefd op Amsterdam en ging daar geneeskunde studeren: 'niet zomaar iets', zegt ze, 'maar een weloverwogen keuze'. Al tijdens haar doctoraalstudie ging zij technische weeflessen volgen bij een Finse weefster. Werkend als arts bij het hechten van wonden en plaatsen van spiraaltjes kreeg ze door hoe belangrijk het werken met je handen is. Daarna liep zij stages bij Margot Rolf en dit alles bracht haar uiteindelijk naar een studie aan de Gerrit Rietveld Academie. Ze vertelt dat ze veel had aan haar geneeskundige achtergrond: ook daar begint het met kijken: observeren, analyseren, inzoomen, begrijpen. Uiteindelijk besloot ze om haar werk als arts vaarwel te zeggen en zich uitsluitend op de kunst te richten. Ze sprak de mooie zin uit: 'Je kunt niet op twee bruielof ten dansen.'

Industriële garens

Opmerkelijk is dat ze zich gelijktijdig beweegt

op verschillende terreinen van de beeldende kunst: geweven sculpturen wisselt ze af met grafisch werk en soms een boek. Door het gebruikte materiaal hebben de verschillende sculpturen een andere uitstraling: de objecten van industriële garens lijken eerder technisch en die van papier doen meer denken aan *tribal art*. Net als met een microscoop zoomt zij in op haar objecten en maakt foto's. De foto's lijken op tekeningen of grafisch werk en soms schilderijen. De objecten worden uiteindelijk gefotografeerd en als *art print* (Hahnemühle photo rag / oplage 35) in verschillende formaten aangeboden (20/30; 40/60 en 60/90).

Proefjes maken

Maar waar ik echt het meest benieuwd naar ben, is de vraag of Monika van tevoren bedenkt hoe haar 'Neurotubes' van het getouw moeten komen óf dat ze een basisstructuur weeft en dat ze er dan later handmatig hun vorm aan geeft. Het is het eerste: 'Je gaat de kant op die je bedenkt om het object te construeren, en dat is echt een kwestie van uitproberen en proefjes maken, het is een proces dat heel lang kan duren. Veel tijd investeren! Dan komt uiteindelijk het moment dat je het weefsel van het getouw haalt en de verrassing hoe het materiaal zich

gaat ontvouwen.' Daarna is het slechts een kwestie van afwerken, 'zoals je een jurk afwerkt'.

Handwerken

We komen te spreken over de drang van mensen om iets te maken en hoe essentieel dit gegeven is. Hoe bijzonder jammer het is dat werken met je handen op de scholen vrijwel verdwenen is. Hoe 'handwerken', het werken met je handen, ondergewaardeerd wordt. Monika wil door onderzoek aantonen hoe goed voor de gezondheid dit werken met de handen is. Hierover spreekt zij op symposia en geeft zij workshops. De uitwisseling met anderen, de dynamiek daarbinnen, geeft een verruiming aan je blikveld en ze pleit dan tot slot ook vurig voor veel (internationale) contacten in het werkveld.

Het *Stitch Your Brain*-project dat Monika Auch in 2013 lanceerde, laat mooi de verbin-
tenis zien van beeldende kunst met de wetenschap: de geneeskunde.

Voor meer informatie: www.monikaauch.nl en www.stitchyourbrain.com

Tekst: Herma Meere
Beeld: Monika Auch

Monika Auch, *Neurotube*
uit 'Morphology series', 2011.